

audimus, inquit: Nonne ego vos duodecim elegi, et unus ex vobis diabolus est, illos debemus intelligere electos per misericordiam, illum per iudicium. Illos ergo elegit ad obtinendum regnum suum, illum ad effundendum sanguinem suum. » Loquitur ergo in his locis Dominus de electione ad regnum, et tamen est electio comparativa, et personarum in singulari præ aliis: ergo ista fit ex meritis Christi.

VII. Confirmatur, quia si non est electio comparativa, et in singulari determinate per Christum, neque explicari potest quomodo sit electio vage, et in communi, seu quoad formalem rationem per Christum. Nam vel est prior electio vaga, et in communi per Christum, et postea per solam divinam voluntatem determinantur personæ in singulari sine ordine ad merita Christi, vel e converso, prius est Deum eligere determinatas personas ad gloriam sine meritis Christi, et postea merita Christi attendi ad electionem vage sumptam, et sine determinatione personarum. Hoc secundum est intolerabile absurdum: si enim supponitur prius facta electio determinata singularium personarum, ad quid postea deservit electio vaga, et in communi per Christum, si jam personæ in particulari sine meritis Christi electæ sunt. Si vero dicatur primum: ergo jam supponuntur merita Christi quando electio determinate, et in singulari fit, siquidem antecedit electio in communi facta per Christum: ergo eadem merita in quantum efficacia, et applicata possunt esse ratio, et causa determinate eligendi has personas, quia possunt determinate applicari potius pro istis, quam pro illis; et sic applicata erunt causa, et ratio electionis eorum, si quidem valor meritorum Christi, cum infinitus sit, etiam potest extendi ad de-

terminandum, et designandum personas: quis enim posuit eis limitem, ut possint valere pro gloria vage, et in communi, et non pro designatione personarum? Christus autem applicavit determinate pro aliquibus efficaciter merita sua potius quam pro aliis: nam applicavit orationem, et oratio meritoria erat. De Petro enim dixit Lucæ xxii: *Ego rogavi pro te, ut non deficiat fides tua*: et Joan. xxvii: *Ergo rogavi pro te, ut non deficiat fides tua*: et Joan. xxvii: *Non pro mundo rogo, sed pro his quos dedisti mihi*: et infra: *Pro eis ego sanctifico meipsum (id est, in sacrificium, et victimam trado) ut sint et ipsi sanctificati in veritate. Non pro eis autem rogo tantum, sed et pro eis qui credituri sunt per verbum eorum in me*. Ecce oratio pro omnibus prædestinatis, et non pro aliis. Quæ oratio ad hoc erat, ut daretur eis vita æterna, ut infra dicit: *Pater, quos dedisti mihi, volo ut ubi sum ego, et illi sint mecum, ut videant claritatem meam, quam dedisti mihi*. Ergo per orationem, et merita Christi applicate, et efficaciter, quidam electi sunt præ aliis ad divinæ visionis claritatem.

Quod autem regulative, et motive fuerit hæc electio ex divina voluntate antecedenter ad merita Christi patet, quia voluntas humana Christi dependebat a divina ut a movente, et regulante: ergo debebat Deus dirigere, et movere voluntatem Christi, ut hos potius quam illos eligi vellet; et sic antecedenter ad voluntatem humanam Christi, Deus habebat voluntatem, et amorem erga illos potius quam erga alios, quia ad eos movebat voluntatem Christi, licet nondum formaliter illos eligeret, ut jam explicamus in solutione dubitationis supra factæ.

VIII. Ad rationem ergo dubitandi, respondetur reduci totam causam,

et beneficium prædestinationis nostræ ad Christum, ut ad causam meritoriam, et redemptivam; ad voluntatem autem Dei, ut ad causam simpliciter primam motivam, et regulativam istius voluntatis Christi. Unde simpliciter ad divinæ voluntatis placitum reducitur mysterium nostræ prædestinationis, sed per Jesum Christum, quia sumus electi in ipso. Ex hoc autem placito emanavit illa voluntas Christi, et merita ejus, et adventus ejus: *Quia sic Deus dilexit mundum ut Filium suum unigenitum daret: et proprio Filio non pepercit, sed pro omnibus tradidit illum*. Unde hujus amoris, et hujus beneplaciti sola voluntas Dei est causa, qui voluit abscondere hæc quibusdam, et revelare aliis ex sua voluntate, ut ex causa prima simpliciter; per Christum autem, ut per causam meritoriam: *Nemo enim novit Patrem nisi Filius, et cui voluerit Filius revelare*; pertinet ergo etiam ad Filium ut hominem revelare illis quos vult Pater. Nec inferri potest ex hoc, quod merita Christi erunt effectus prædestinationis nostræ, si quidem ex dilectione nostra movet Deus voluntatem Christi, ut hos eligat potius quam illos. Respondetur enim, quod licet hoc aliqui concedant, tamen simpliciter non debet hoc concipi, quia merita Christi non procedunt a decreto nostræ prædestinationis, sed antecedunt, si quidem merita Christi sunt causa prædestinationis nostræ: in ipso enim electi sumus, et sic non sunt effectus ejus, sed causa. Procedunt autem a decreto prædestinante Christum ut redemptorem, et salvatorem omnium; in quo decreto virtualiter continebatur nostra salus, et prædestinatio, quia decernebatur Christus venturus ad salvandum nos, et pro nostra salute, ubi in ly nostra salute, prædestinatio nostra virtute continebatur, sed

nondum explicite, et formaliter intelligebamur prædestinati; et sic ex nostra prædestinatione formaliter, et expresse sumpta non emanaverunt merita Christi, sed præcesserunt. Et præterea constat non esse incarnationem effectum nostræ prædestinationis formaliter, et expresse, quia nostra prædestinatio solum habet pro effectu ea quæ pertinent ad gratiam adoptivam, quia: *Prædestinati sumus conformes fieri imaginem Filii Dei*, ad Roman. viii. Incarnatio autem non est gratia adoptiva sed filiationis naturalis; et ideo est altior prædestinatione nostra. Imo, et effectus meritorum Christi etiam tangunt non prædestinatos, ut plura auxilia sufficientia, quæ dantur reprobis; et ideo non possunt ejus merita solius nostræ prædestinationis esse effectus.

IX. Ad illum locum, qui adducitur ex Joan. xvii: *Tui erant, et mihi eos dedisti*, respondetur sensum illius non obstare nostræ sententiæ: potest enim intelligi quod tui erant per æternam prædestinationem, et mihi eos dedisti tempore per executionem, quæ est expositio S. Thomæ super Joannem: sed tamen in illa prædestinatione æterna erant tui ex meritis meis prævisis, quia in me elegisti eos. Vel secundo tui erant per creationem, et mihi eos dedisti per redemptionem ut eligerentur. Vel denique tui erant quantum ad voluntatem illam primam, et regulativam, qua Deus movebat, et dirigebat voluntatem Christi ad applicandum merita pro istis potius quam pro aliis. In hac voluntate sic directiva, et regulativa jam erant Patris, et erant voliti a Deo isti ad quos movebat Christum ut eligerentur, et dedit eos Filio, movendo ejus voluntatem, ut pro illis applicaret merita sua; et sic eligerentur de facto, et explicite: illa enim prior voluntas Dei nondum

erat electio, sed ad eam movebat, et dirigebat.

X. Ad ultimam rationem dicitur ex dictis quod Deus movens voluntatem Christi, ut pro his potius, quam illis offerret merita sua, volebat, et intendebat eos eligere, sed nondum de facto eligebat, sed media proponit, et adhibet ad eligendum. Et ita in illa priori voluntate Dei solum originative, et directive est electio, seu virtualiter, nondum expresse, et formaliter: alias idem argumentum probaret quod nec posset esse electio absoluta per merita Christi, quia etiam ad illam moveri, et regulari debet a voluntate divina ut a causa prima et suprema: ergo si hoc non obstante est electio absoluta per Christum, etiam comparativa.

Argumenta seu difficultates, quæ contra primam conclusionem possunt proponi, nullius sunt momenti. Nam quod aliqui dicunt, merita Christi non esse causam auxiliorum quæ dantur prædestinatis, aut prædestinatos ante prævisionem originalis peccati fuisse electos ad gloriam, utrumque falsum est, cum ipsum primum exordium justificationis, quod sumitur a gratia Dei præveniente, detur nobis per Christum, ut determinat Concilium Tridentinum sess. vi, c. v. Et non dari prædestinationem hominum ante Christum qui est primus prædestinatorum, nec incarnationem ante prævisionem originalis peccati, jam ostendimus. Quod vero objici potest incarnationem esse præcipuum medium quo prædestinati ducuntur ad gloriam; et sic inter effectus prædestinationis censendam esse, jam ostendimus non esse medium, nec effectum prædestinationis, sed causam, et superiori modo se habere ad ipsam, sicque maxime conducere ad nostram salutem, sed ut causam, auctoremque salutis; est

autem incarnatio propter nostram salutem tamquam propter finem effectum, non propter finem cuius gratia, sed tamen vere habet rationem motivi, sine quo Christus non veniret. Sed de his latius ad tertiam partem in materia incarnationis.

DISPUTATIO IX.

DE EFFECTIBUS PRÆDESTINATIONIS.

ARTICULUS I.

Quæ conditiones requirantur ut aliquid sit effectus prædestinationis?

I. Distinguere oportet in primis subjectum prædestinationis, et effectum. Subjectum est persona quæ a Deo transmittitur in finem supernaturalem, et hoc solum convenit creaturæ rationali, quia ipsa sola est capax beatitudinis, et fruitionis Dei. Effectus est omne beneficium gratuitum quod in ordine ad talem finem supernaturalem ordinatur, et conducit, eo quod prædestinatio, ut dicit Augustinus: Est præparatio beneficiorum Dei, quibus certissime liberantur quicumque liberantur; et specialiter prædestinatio versatur circa ea quæ gratis, et supernaturaliter a Deo dantur; et sic est gratiæ præparatio. Et quidam effectus sunt immediate, et quasi elicitive ab ipsa prædestinatione, alii mediate, et quasi imperative: et hoc ideo quia gratia utitur naturam ut sibi inferiori, et subjecta; et sic providentia, seu præparatio supernaturalis gratiæ imperat naturali providentiæ, et dirigit illam ad finem suum, non quod imperium exercetur inter actum et actum, cum in Deo non sint plures actus, sed inter

objectum et objectum, finem et finem.

II. Effectus ergo prædestinationis ad tria præcipua capita reducuntur.

Primo, ad effectus supernaturales qui proprie, et elicitive ad prædestinationem pertinent, sicut glorificatio, justificatio, et similia.

Secundo, ad effectus ordinis naturalis, qui subjiciuntur prædestinationi, et pertinent ad ipsam imperative, quia licet ab illa ordinentur ad finem altiore supernaturalem, per causas tamen naturalis ordinis exercentur, quæ ministerialiter deserviunt prædestinationi supernaturali, sicut vita ipsa prædestinati, longior vel brevior sanitas, bona indoles, ingenium, et similia quæ ad naturales facultates spectant, et tamen deservire possunt ad effectus gratiæ, quia hæc non destruit, sed perficit naturam.

Tertio, reduci possunt effectus prædestinationis ad permissiones peccatorum, quæ utique ad aliquos fines utilitatem suam habere possunt. De omnibus his in præsentis disputatione agimus.

III. Conditiones autem requisitæ ut aliquid sit effectus prædestinationis sive elicitus et immediatus, sive imperatus et mediatas, sunt quatuor. Duæ tenent se ex parte causæ efficientis, tertia ex parte subjecti, quarta ex parte finis. Ex parte efficientis requiritur.

Primo, quod aliquid sit a Deo tamquam effectus ejus.

Secundo, quod talis effectus oriatur ab ipso efficiente ex intentione efficaci dandi gloriam: cum enim prædestinatio sit præparatio medium ad gloriam, talis causa præparans et ordinans, necessario debet moveri ex fine dandi efficaciter ipsam gloriam. Et ratione hujus conditionis incarnatio, et merita Christi non sunt effectus prædestinatio-

nis, licet maxime ad obtinendam gloriam conducant, quia conducunt ut causa prædestinationis, non ut effectus: nec enim sunt ex intentione dandi nobis gloriam, sed potius intentio dandi gloriam ex ipso Christo, et meritis ejus causatur: *Elegit enim nos in ipso ante mundi constitutionem*, ut inquit Apostolus Ephes. i.

Tertia conditio requisita ad effectum prædestinationis, tenet se ex parte subjecti, scilicet quod pertineat ad creaturam intellectualem ordinatam ad finem supernaturalem, quod totum ex parte subjecti se tenet.

Quarta ex parte finis, quod talis effectus conducat, vel ordinetur ad obtinendum dictum finem supernaturalem; et sic in genere causæ finalis debet esse causatus a beatitudine ipsa supernaturali, eique subjectus.

IV. De prima conditione, non potest dubium esse inter catholicos: constat enim quod quidquid non est effectus Dei, est defectus, et peccatum quoad formale suæ malitiæ, et aversionis. Quod nullo modo potest esse ex prædestinatione Dei: nam prædestinatio est providentia specialis orta ex speciali dilectione, et voluntate Dei, qua eligit, et diligit eos quos prædestinat, juxta illud Psal. xvii: *Salvum me fecit, quoniam voluit me*: Romanorum ix: *Jacob dilexi, Esau autem odio habui*: Joan. iii: *Sic Deus dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret, ut omnis qui credit in eum non pereat, sed habeat vitam æternam*: Lucæ xi: *Nolite timere pusillus grex, quia complacuit Patri vestro dare vobis regnum*. Sed peccatum quantum ad suam malitiam non potest procedere a voluntate Dei, cum potius sit aversio a Deo: *Odio enim sunt Deo impius, et impietas ejus*, ut dicitur Sapient. xiv, nihil autem pro-